

ΡΟΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στην γην έδρευομεν των Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθειαις προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—όκτω φράγκα είναι μόνο.
Για τα ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα και 'στό χέρι.

Όκτώ μηνός φλεβάρη
και μπάρ και μπούη και βάρη.

Έπτακόσα κι' όγδοντα κι' όκτώ,
Καρναβάλι πηδών τραντακό.

Μαυροκορδίζτος.

Ό πόνος που μάς κείει,
τό δάκρυ μας που ρέει
σμίγουν με τή λατρεία,
πού ή ψυχή μας πνέει
για τών προγόνων σου τήν ένδοξ' ιστορία,
και σαν λουλούδι οδράνι,
σαν φωτερά στεφάνια
σου ραίνουνε τό μήμα.
Μη δόξα περασμένη
με τόνόμα σου μένει
νικήτρια μες 'στου καιρού τό κύμα.

Γύρω σου φτερουγίζουν,
γύρω σου λαμπυρίζουν
τόσκις αθάνατοι μορφαί,
και μέσα μας ζυπνούνε,
βαθειά μάς συγκινούνε
τόσκις του Γένους μας εύχαις κρυφαί.

Γύρε τό τιμημένο σου κι' ευγενικό κεφάλι
σε τρώπια προγονικά.

'Στό προσκεφάλι τής τιμής κοιμού κοιμού γλυκά,
πού ευγνώμον' ή πατρίδα σου με πόνο θά σου βάλη.

Άριστομένης Προβελγγίος.

Καρνάβαλος ό προσφιλής 'στά θεωρετα εής Βουλής.

Ό Καρνάβαλος ό μέγας μοναχός του περπατεί,
δέν εύρίσκει μήτ' έξέδρακ, μήτε σάκκουσ κομρεταί.

Ψάχνοντας άπάνω κάτω
δέν ξανοίγει Κομητάτο,
δέν σκορπίζεται παρλαί,
δέν προβάλλει μακαρλαί.

Και δέν έμειναν για γέλοια
παρά μόν' ό Φασουλής,
τής γκαμήλας τά κουρέλια,
κι' οι πατέρες τής Βουλής.

"Όπου πόρτα σταματά
κι' έρανο ξαναζητά,
πλην από παντού τόν διώχνουν
κι' άπ' έδω κι' εκεί τόν σπράχνουν.

Πού να πάη, πού να πάη σκυθρωπός και κουρελής ;
παίει μες 'στά θεωρετα φιλοπατρίδας Βουλής,
και χαρούμενος χροεύει
και τοιαύτα ρητορεύει.

"Αν εξέδρακ μακαράδων σαν και πέρσου δέν κυτώ,
βλέπω τής Βουλής τάς έδρακ, πού με κάνουν να πετώ.
Κι' όσο μένουν τέτοιαις έδρακ δέν θρηνώ τό ροικικό μου
κι' έδρακόνεται για πάντα και τό κράτος τό 'δικό μου.

'Αυτερη για λίγο πάψε
να κτυπήσ έδω κι' εκεί,
κι' έλα τόν Κατάνο κλάψε,
πούπαθε δουλειά κακή.

Ό καθεις για αυτόν άς κλάψη...
πώς τόν πήρε τό μαχαίρι...
ό παππούς τόν είχε γραψει
'στου διαβόλου τό τέφρα.

'Ενθυμήθη τῆς ἡμέρας,
 ποῦ τοῦ φέρθηκε σκληρά,
 καὶ 'στ' Ἄγγριον φανερά
 μαύραις τούτῃσι παντήραις.

Κι' εἶπε πρὸς τοὺς Φαινιάνας
 τῆς Κορθόνας τῆς φαγάνας.

Εἶναι μέγιστον συμφέρον ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας
 κι' ὁ περάνομος Κατάνος νὰ κοπῆ τῆς Τριγωνίας.
 Πλὴν συμφέρει καὶ 'στὸ κόμμα τῶν ἄγγριων Φαινιάνων
 ἀπολέσθαι τὸν Κατάνον.

Δεῦτε κόψωμεν καὶ τούτου τὴν ἐχθίστην κεφαλὴν
 καὶ κορσώσωμεν μὲν σάρκα τὴν νηστειὰν τὴν πολλήν.

Θόδωρος βουλευτοκτόνος
 καὶ μπαμπούλας βουλευτῶν
 τὴν Κυριακὴν ἀπόνως
 τὸν ἀπέκοψε κι' αὐτόν.

Τί χαρμίσιμος ἡμέρα !
 τὸν ἐσφάζαν ἄν τραγί,
 κι' ἐξημέρωσε δευτέρᾳ
 καὶ δὲν εἶνε σφαγίᾳ.

Κι' ἀνεπαύθησαν τὴν Τρίτην τῆς σάνιδας οἱ σωτήρες
 νὰ χαίνουσι τὸν Κατάνον ὅπως βέδες συσφιγκτῆρες.

Κι' ἐξημέρωσε Τετάρτη,
 κι' ἡ μερὶς ἡ σαρκοδόρος
 τοῦ δημίου Μπωνακάτη
 ξεφωνίζει παραφόρος.

Κι' ἐγαλβάνιζε τὸ κράτος
 ἐβδομάς κρεατινὴ,
 κι' ἐσκοῦζε καθεὶς χορτάτος
 ἀπὸ σὰρξ ἀνθρωπινή.

Κι' ἔλεγον μικροὶ μεγάλοι :
 θεὸς ὄρωρεσι τὸν Κατάνον,
 κι' εὐφραίσανε τὸν Ράλλη,
 τὸν ξανθὸν ρεπουμπλικάνον.

Κι' ὁ ἔξανθός ὁ σεβνταλῆς
 ἔγῃκε Πρέεδρος Βουλῆς,
 κι' ἐψάλλε κι' ὁ Φασουλῆς.

Ἦλιος, Μῆτρο χρυσομάλλη,
 κι' ὁ καθένος τῶμα ψάλλε
 τὰ χρυσοξυθὰ σου κάλλη
 καὶ τὴν λευθεντιᾳ.

Βλέπεις τοῦτα τὰ κεφάλια,
 ποῦ καὶ γρήγορα κι' ἀγάγια
 γὰρ τοῦ κράτους δὲν τὰ χάλια
 καὶ τὴν καταντιᾳ ;

Βλέπεις τούτους τοὺς εὐλάλους,
 τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους,

ποῦ μᾶς κάνουν Καρναβάλους
 'στὸν ψευτοντουνιά ;

Βλέπεις γύρω λιμαδόρους
 καὶ πολλοὺς καὶ διαφόρους
 τῆς Βουλῆς πατριεμπόρους ;
 θέλουσι κουδουνιά.

Γεῖα χαρά σου τὸ κουδουνί, ποῦ τὰ νεῦρα δαμιονίζει,
 τὸ κουδουνί, ποῦ τὸ κράτους τοῦ ἐλεγχούς κουδουνίζει,
 τὸ κουδουνί, ποῦ τὸ μένος κάθε Μιραμπῶ κεντῆ,
 καὶ κανένος δὲν τάκουσι κι' ἂν βροντᾷ καὶ δὲν βροντῆ.

Τὸ κουδουνί, ποῦ φρενιάζει μὲ Βουλὴ γλωσσοκοπᾶνα,
 τὸ κουδουνί τὸ μεγάλο καὶ τοῦ γένους τὴν καμπάνα,
 τὴν καμπάνα, ποῦ σημαίνει τὴν μεγάλην λειτουργιά,
 τὴν καμπάνα, ποῦ σημαίνει μὲ Λαμπρῆ καὶ 'στὸν ραγιά.

Τὴν καμπάνα, ποῦ σηκόνει
 τὸν Ἰλλυριῖν, τὸν Θράκα,
 καὶ φλογίζει καὶ φουσκώνει
 κλιθεμιά φουφοῦ λά βράκα.

Τὴν καμπάνα, ποῦ μᾶς δίνει τὰ πτερά τῆς πεταλούδας,
 τὴν καμπάνα, ποῦ πολέμου μᾶς ἐσήμανε μὲ 'μέρα,
 κι' ἐσηκώθη 'στὸ ποδάρι κάθε καπετᾶν Ἄρκουδας
 καὶ μακρὸς ζουρλοκαυδὸς ἦτο μόνη μας παντιέρα.

Κι' ἡ μεγάλη Ἰευτερικὴ
 μὲ παλῶν δαρῶν κλαρκιᾶ
 ξεπετάχθηκε ἄν σπῆξ σκεπασμένη μὲ 'στὴ στάκτη
 κι' εἶται ἔγῃκε τοῦ θυμοῦ μας καὶ τῶν ποδαριῶν μας τάκτι.

Γεῖα χαρά μας τὸ κουδουνί, ποῦ μὲ κουδουνίσματα
 στέλλει 'στὴ Μακεδονίᾳ γειάκι καὶ χαρετίσματα,
 τὸ κουδουνί, ποῦ μᾶς φέρνει μὲ σταυροκετόνους ἄλλου,
 κι' ἔπρεπε πολλὰ κεφάλια νάχη σπάσει πρὸ πολλοῦ.

Εὔγε σου, κωδωνοκροστῆ, βᾶστα πρῆξιμα γαρντιτζό,
 κι' ἂν ἴδῃς πῶς ὀλοένα
 κουδουνίζεις 'στὰ χαμέννα,
 μὴν ξεγάσης νὰ μᾶς κᾶνης τὸν Ορλάνδο τὸν ζουρτζό.

Εὔγε σου, χρυσὸ μαλλί, κάθε στρουγγα σὲ συχαίρει,
 κι' ὁ σφιγῶν ὁ Τσαρκαμπῆς εὐλαδῶς σοῦ τὸ προσφέρει,
 καὶ φωνάζει : Ράλλη, πάρτο,
 κι' ὄλο κτόπζ το καὶ βάρτο,
 ποῦ γὰρ τοῦτο μοῦ 'βαστοσε κι' ὁ Τραυλὸς μεγάλη κᾶνικα
 καὶ μ' ἐπότισαν φαρμάκια.

Τώρα πλέον, ποῦ γλυτῶνα τῆς κουδουνας τὴν ἀντάρα,
 τώρα ποῦ γὰρ Προεδρεῖαις δὲν μὲ μέλει μὲ πεντάρα,
 τώρα σκούσετε κι' ἐδῶ καὶ 'στὰ πέρατα τοῦ κόσμου
 πῶς ὁ κύριος Τραυλὸς εἶναι γεροντότερός μου.

Τριγύρισε τὸν Ράλλη κοπάδι σεβαστό,
 τοῦδωσαν τὸ κουδουνί, τοὺς εἶπ' εὐχαριστό.
 Τοὺς ἐβάλε καὶ λόγο μὲ λόγια στρουγγιλά,
 εἶπε καὶ 'στὸν παππούλη, τὸν σὺμμαχο ζυλά :

Ἐγώμαι καθὼς βλέπεις, μεγάλε μπαμπαλή,
γὰ τὴ 'δική σου στάνη καὶ λύκος καὶ σκυλί,
σὰν σκύλος σου προσέγω τάρνι τὰγαπημένα,
μὰ τρώγω καὶ σὰν λύκος ἀπὸ τὰ μετρημένα.

Μ' ἐμὲ νὰ δυναμώνης, μαζί μου νὰ θαρρῆς,
δῶσε μου τὴν εὐχή σου, μὴ ἀγαπᾷς ἄλλου,
κὶ ἔλα νὰ μὲ φιλήσῃς καὶ νὰ ξαναχαρῆς
καθὼς τὸν ὀδοιπόρο σὰν ἔρῃκε τὴν Ραλλοῦ.

**Ὁ Φασουλῆς ὁ Φαφλατᾶς
πρὸς τοὺς κυρίους Βουλευτάς.**

Τὶ 'κούναγαν ἢ μάνναις σας, ὀρὲ χαντακωμένοι,
ποῦ μὰς ἔχαντακώσατε, μὰς 'κάνατε φαρίνας,
καὶ δὲν σὰς ἡσυχάζουσε σὰν εἶθε λυσακωμένοι
μῆτε καμπάναις Ρούσικαις, μῆτε τρομπομαρίναις;

Γιὰ τῶν ρητόρων σου ταῦτ'α δὲν φθάνου, δόλζα μάννα,
μῆτε κὶ' οἱ κλόσο ντὲ κορνεβίλλ, μῆτε καμμιὰ καμπάνα.

Γι' αὐτοὺς δὲν εἶναι τίποτα, ποῦ νὰ τοὺς ἡσυχάζῃ,
καὶ τὸ κουδοῦνι τῆς Βουλῆς συχνάβροντ'ε γιὰ χάρι.

Πᾶρε, μωρὲ Κερνάβαλε, μὰ βόλτα μὲ τὸ τέρερι
τώρα ποῦ κὶ' οἱ πατέρες μας ἤλθαν 'στὸ πρῶτο κέρι.

Τρέχα καὶ πάλι, μακακαρῶ,
μὲ διακουμάρη δισκο,

καὶ μ' ἓνα νέο ταμπουρᾶ
παίζε τὸν Καραῖσκο.

Ἐβγα, μωρὲ Κερνάβαλε, βαρβάτος κὶ' εὐσταλής,
τώρα ποῦ νέος Πρόεδρος ἐβγήκε τῆς Βουλῆς,
καὶ νέα μορμολύκεια τρομακτικῶν πολέμων
τρομάζουν τὴν Ἀνατολήν, τὸν Σκάρδον καὶ τὸν Αἴμον.

Ἐβγα καὶ πάλι νὰ γενῆς τῆς δόξης μας ντελάλης,
μουστάκια τοῦ Μουστακαλή 'στὸ μούτρο σου νὰ βάλῃς,
τοῦ Μήτσου τὴν ρεπούμπλικα, γερὸ κωθωνοκράτη,
τὴν ρεδιγκότα τοῦ Πακπού, τὴν γόβα τοῦ Κορφιάτη.

Ἐβγα καὶ σκόρπα κομφετὶ μὲ τὸνα κὶ' ἄλλο χέρι,
πᾶρε καὶ δικόπο σπαθὶ καὶ δικόπο μαχαίρι
νὰ κατασφᾶξῃς ἄγριος σὰν κἀποιος Κολονέλου
κοτόπουλα καὶ διάνου,
νὰ πῆξ καὶ μέσα 'στὴ Βουλὴ νὰ κόψῃς Βενιζέλου
καὶ τλήμονας Κατάνου.

Στρώσου 'στὰ θεωρεῖτα τῆς με νανιλέ μαρκουταί
νὰ ἴθῃς καὶ τὸν Κολλιάτσο τῆς, νὰ ἴθῃς καὶ τὸν Καλουτση,
νὰ τραγουδήσῃς 'λευτεριαῖς 'στ' αὐτῆς τοῦ κάθε σκλάβου,
νὰ ἴθῃς πὼς τῶνε κόρακες, πὼς τῶνε πελεκάνοι,
νὰ ἴθῃς καὶ τὸν Ροδόπουλο, τὸν Βουλευτὴ Τυρνάβου,
ποῦ τὴν ἐγλύτωσε 'φτηνὰ καὶ τὸ σταυρὸ του κάνει.

